

Nataša Homar

MOJI MENTORICI

H

Katja me ni učila, ker tedaj, ko sem kot dijakinja obiskovala Poljansko gimnazijo, nje še ni bilo tam. Poučevat na Poljane me je povabila v času, ko sem učila na Gimnaziji Škofja Loka, kjer sem bila pravzaprav kar zadovoljna z nekoliko lokalnim značajem te šole, Katjo pa sem spoznala in se z njo tesno povezala pri delu v Republiški maturitetni komisiji za latinski jezik. Prehod na Poljane ni bil lahek: šola je bila velika in živahna, dijaki pa zahtevni in ambiciozni. Toda strahu pred novo nalogo ni bilo: čeprav so bili začetki seveda naporni, je bila ob meni vedno Katja, ki mi je nudila oporo, nasvet in tolažbo in iz katere je prihajala tolikšna pozitivna energija, da si lahko z njo napolnil tudi svoje iztrošene baterije. Že takoj na začetku mi je brez zadržkov dala vse svoje *materiale*, kot se temu reče v šolskem žargonu. Pa ni jih dala samo meni, tudi na srečanjih učiteljev latinščine je velikodušno delila vse svoje z vsemi. V produkciji izročkov z vajami, razpredelnicami, predstavitvami kulturno civilizacijskih tem je bila Katja pravi fenomen. Zelo zgodaj je namreč vstajala, tri, celo štiri ure pred poukom, in v tem času izdelala goro različnega materiala. Iz Katje je vrela, tako rekoč sleherni dan, tudi kopica načrtov za *klasično* in *splošno gimnazijo*. Večinoma nisem mogla slediti tej poplavi idej, ki so se kopičile pred menoj, in kar stiskalo me je kot vestno učiteljico, kdaj in kako bomo vse realizirali. No, saj vse ideje se niso, marsikatera pa se je. Njena je bila ideja o prostem prihajanju dijakov k pouku v četrtem letniku, češ da so že dovolj odgovorni (kar se ni obneslo); njena je bila malodane akademska ideja o skoncentriranju predmetov: pol leta vsa fizika, druga polovica leta vsa kemija (tudi ta se ni preveč obnesla). A obneslo se je marsikaj drugega, kar je, tudi zaradi nje, pripeljalo sčasoma do ključnih sprememb v šolah. Napovedno pisno in ustno ocenjevanje; dovolj možnosti, ki jih morajo imeti dijaki za pridobivanje, zviševanje in popravljanje ocen, medpredmetna sodelovanja, s katerimi učitelji presežejo svoje ozko področje poučevanj in se tudi sami še česa naučijo. V tem iskanju novih poti v šolstvu se mi je Katja zdela resnično kot *vates*, ki razširja drzno, a pravo resnico.

Katja je utrla pot novi, prenovljeni klasični gimnaziji, sodelovala pri oblikovanju njenega programa in jo vsa leta bogatila s svojim poučevanjem in sodelovanjem z nami, drugimi učitelji. S svojim posebnim in širokim pogledom na stvari in z velikim znanjem o antiki (vedno se mi je zdelo, da bi morala Katja pravzaprav učiti na fakulteti) nam

je kazala pot, kako preseči stare vzorce, kako aktualizirati predmet in ga približati mladim.

Katja je kreativna, energična, spontana, hrupna, nasmejana; za marsikoga v zbornici, ki je želel svoj mir, je bila enostavno prenaporna, drugi smo jo nadvse spoštovali in imeli radi. Še danes je Katja na naši šoli – seveda za tiste, ki smo jo poznali – *non hominis nomen, sed creativitatis et Latinitatis*.

Katja je odločilno vplivala na to, kakšen učitelj sem postala; izhajajoč iz te lastne izkušnje sem še danes trdno prepričana, da za vsakim učiteljem pravzaprav stoji njegov mentor, ki ga je uvajal v posvečeni svet učiteljevanja. Katja je namreč govorila, da so trije poklici »posvečeni«: zdravnik, duhovnik in učitelj. Ob Katji sem se naučila spoštovati in ceniti vokacijo za ta poklic; naučila me je, da je učitelj v službi dijakov in ne obratno; da učitelj ne sme misliti, da ima pred seboj razred sovražnikov, temveč zaveznikov, s katerimi si prizadeva *skupaj* doseči *isti* cilj; zlasti pa me je naučila, kako biti v razredu v prvi vrsti človek. Hvala, Katja.

Nataša Homar je profesorica latinščine na Gimnaziji Poljane.